

זה מה שנשאר

בתחילת פנדמיק ה-Covid-19 נאלצנו להתבודד בבתים שלנו. הקונצרטים והאופרות שאליהם תכננו להגיע בוטלו, וכך גם נפסקה כמעט כל פעילות תרבותית ציבורית אחרת. הריחוק החברתי ריתק אותנו לבתים. האופציות של פעילות אסתטית היו מוגבלות ביותר. היתה, כמובן, טלוויזיה (ויותר מדי ממנה), וגם מוסיקה וספרים. אבל יותר ויותר מצאתי את עצמי מתבונן בצלחת. מתוך הדלות, מתוך התחושה שזה כל מה שיש, התבוננתי במה שהיה ממש מתחת לאף. וכך מצאתי מצע לביטוי אסתטי. הצלחת הזמינה התבוננות לעומק ונעשתה לעולם ומלואו. התמקדתי בארוחות, או ליתר דיוק, במה שנשאר בצלחת אחריהן.

נזכרתי שוב ושוב באמירה שמשויכת לתושבי האי באלי, אמירה שאני, שאינני יודע לצייר או לפסל, מזדהה איתה כבר שנים רבות:

אין לנו אמנות. אנו עושים את הכל הכי טוב שאפשר.

ה-"אמנות" שלי נמצאת בהתבוננות; במציאת האסתטי בתוך כל מצב נתון, ובעיקר ביום-יומי ובבלתי-צפוי.

צילום הצלחת אחרי הארוחה היתה פעילות כמעט יום-יומית, בעיקר מפני שכמעט לא היה שום דבר אחר לעשות. התמדתי בצילומים האלה במהלך מספר שבועות. אבל עם תחילת השחרור מהבידוד המאולץ האופק סוף סוף התרחב. זכינו לאפשרויות נוספות לפעילות וליצירה, ונעשה ברור שהפרויקט הזה יכול היה להגיע לסיום.

ג'יי

